

ה"ט 13643/12/16 - ליאור אליאסי נגד ניקולאי דובגולבסקי

בית משפט השלום בחיפה

ה"ט 13643-12-16 איליאסי נ' דובגולבסקי

בפני	כבוד השופט אבישי רובס
המבקש	ליאור אליאסי
נגד	
המשיב	ניקולאי דובגולבסקי

החלטה

1. בפני בקשה לצו לפי חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב - 2001 (להלן "החוק").

2. המבקש טען בבקשתו מיום 7.12.2016 ובדיון שנערך בפני באותו יום, במעמד צד אחד, כי ביום שבת (3.12.2016), הוא טייל ברחוב ליד ביתו עם חברתו והכלב שלו. בשלב מסויים, עבר על פניהם המשיב והכלב רחרח אותו. המבקש המשיך הלאה, אולם כעבור מספר מטרים, הסתובב אליו המשיב וטען, כי הכלב נשך אותו, הרים את המכנס עד לברך והצביע על פצע. המבקש טען, כי מדובר בפצע ישן וכי הכלב לא נשך את המשיב. נטען, כי המשיב דרש ממנו כסף ואת הפרטים שלו. המבקש וחברתו סרבו והמשיכו בדרכם. המשיב עקב אחריהם בשכונה. בשלב מסויים, המבקש בקש ממנו להפסיק לעקוב אחריהם, מאחר ולא קרה לו כלום. בתגובה, לקח המשיב מפתח ופתח לעצמו פצע שהגליד. הוא התקשר למשטרה וכשהגיעו השוטרים למקום, טען שהכלב תקף אותו ודרש שיכנס להסגר. המבקש טען, כי התקשר למשטרה מפיצוציה במקום. המשטרה אלצה את המבקש למסור למשיב את פרטיו. בהמשך, התלונן המשיב ונמסר למבקש כי עליו להכניס את הכלב להסגר. המבקש טען, כי הוא לא מכיר את המשיב, אולם הוא גר בסמוך אליו והוא חושש כי יפגע בעצמו פעם נוספת בכוונה ויטען כי מדובר בכלב. המבקש בקש להרחיק את המשיב ממנו. הוא, אישר, לשאלת בית המשפט, כי מאז יום שבת, המשיב לא יצר איתו קשר.

בהחלטתי מיום 7.12.2016 הבהרתי, כי לא מצאתי מקום ליתן צו ארעי בשלב זה וקבעתי דיון במעמד הצדדים להיום.

3. המבקש התייצב לדיון, כשהוא מלווה בגב' דהן, חברתו, אשר נכחה בארוע. לטענתה, היא יצאה עם המבקש לטיול עם הכלבים, כבכל יום. לקראת סוף הטיול עבר מולם המשיב והכלב שלה רחרח אותו, כמו שהוא עושה לכל אחד, כי הוא מאד אוהב אנשים. ברגע שהכלב התקרב למשיב, אמר המשיב "איי,

הוא נשך אותי" והחל לעקוב אחר המבקש וגב' דהן ואף התקשר למשטרה. משנשאלה על ידי בית המשפט כיצד היא יודעת שהמשיב לא ננשך, השיבה שהיתה במקום וראתה וכי לא היה מגע בין הפה של הכלב למשיב. משנשאלה האם היה דין ודברים עוד לפני שהמשיב התחיל לעקוב אחריהם, היא השיבה שהמשיב דרש את פרטיהם, בקש שיעצרו, אולם מאחר ולא קרה שום דבר, סרבו לכך המבקש וגב' דהן.

4. המשיב אישר, כי קבל לידיו את מסמכי הבקשה ופרוטוקול הדיון מיום 7.12.2016. הוא טען, מתוך מסמך תגובה שהוכן על ידיו, כי במוצאי השבת הוא בצע הליכה לאורך רחוב טשרניחובסקי, בו הוא מתגורר. בכוון הנגדי הלכו המבקש וחברתו, אשר הובילו שלושה כלבים. אחד הכלבים זינק לעברו ונשך אותו בשוק רגל שמאל, ללא התגרות מצידו. המשיב הגיש תמונות צבעוניות של הפצע ברגלו (מש/1). המשיב בקש מיד פרטים מהמבקש וחברתו, אולם הם המשיכו בדרכם והגבירו מהירות. המשיב השיג אותם ובקש את פרטיהם, אך הם טענו כי הוא ממציא את הדברים. המשיב התקשר למשטרה ובמשך 15 דקות עקב אחרי המבקש וחברתו, אשר ניסו להפטר ממנו. לטענתו, המבקש קלל אותו ללא הפסקה, איים להכותו וטען בפניו, כי הוא מנסה לסחוט ממנו כספים. המשיב טען, כי הוא לא הזכיר כלל נושא כספי ורק חזר כי הכלב הנושך חייב להיבדק על ידי הוטרינר העירוני. המבקש וחברתו התקשרו למשטרה מהקיוסק והגיעה למקום משטרה ופקח עירוני. הם בחנו את הפצע וגבו מהצדדים פרטים. הפקח שאל האם הכלב מחוסן והבהיר, כי על המבקש להביאו לוטרינר למחרת וכי העניין ידווח גם על ידיו. הם הנחו את המשיב להתקשר למחרת לוטרינר העירוני, כדי שיוסבר לו מה לעשות.

המשיב הגיש את תגובתו המודפסת, ממנה עולה, כי למחרת התקשר לוטרינר העירוני, אולם נמסר לו שלא התקבל דיווח. הוא בקר אצל רופאת המשפחה שבחנה את הפצע ורשמה לו אנטיביוטיקה, לאחר שאבחנה נשיכת כלב (צורפו אישורים רפואיים - מש/2). היא הורתה לו להגיע למשרד הבריאות. למחרת, התייצב המשיב במשרד הבריאות ודווח על הארוע. רופא אשר בדק אותו מסר לו שיאלץ לעבור חיסון כלבת, במדה והכלב לא יאותר עד יום רביעי (ראה מש/2 - דו"ח פעולה מיום 5.12.2016).

המשיב טען, כי באותו יום פנה למשטרה והגיש תלונה. למחרת ניסה לאתר את המבקש, על מנת להביא את הכלב להסגר. כאשר היה בדרך למשרד הבריאות לצורך קבלת החיסונים, התקשרו אליו והודיעו לו שהכלב הוסגר. המשיב הגיע לכלביה, זיהה את הכלב, אז הסתבר לו כי הכלב שייך לגב' דהן ולא למבקש.

המשיב אישר, כי לאחר שננשך אכן עקב אחר המבקש וחברתו, כי הם סרבו לתת לו את פרטיהם. לאחר מכן, לא יצר עימם עוד קשר ואין לו אינטרס ליצור איתם קשר בהמשך.

5. לאחר שעיינ בתגובתו של המשיב ובמסמכים שהגיש, השיב המבקש בעל פה לתגובה. הוא טען, כי חברתו חוששת לצאת מהבית, פן תפגוש במשיב. לטענתו, המשיב עלול להעלות בכל פעם טענה בדבר נשיכה של כלב אחר ולפצוע את עצמו. המבקש דרש להרחיק את המשיב ברדיוס של 200 - 300

מטרים מביתו ולהורות לו שלא להסתובב בתחום הבית.

דין והכרעה

6. סעיף 1 לחוק מגדיר את מטרת החוק - "להגן על אדם מפני פגיעה בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו, בידי אדם אחר שנקט נגדו הטרדה מאיימת או שפגע בגופו".

המונח "הטרדה מאיימת" מוגדר בסעיף 2 לחוק, כדלקמן:

"הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של אדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

המונח הטרדה מאיימת כולל שני יסודות מצטברים. האחד - ביצוע הטרדה או נקיטת איומים בעבר. השני - הנסיבות מציבות בסיס סביר להניח כי אותו אדם יטריד או יאיים שנית ויפגע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו או בגופו של אותו אדם. יסוד זה צופה פני עתיד (ראה בר"ע (מחוזי-ים) 179/04 נס שובך נגד מרים ניסים (10.4.2004) וע"א (מחוזי-חיפה) 4666-12-08 אסף דין נגד רינה יעל אוריאל (21.9.2009)).

7. צו למניעת הטרדה מאיימת פוגע בזכויות אדם ואינו עניין דיון ג דא. הפעלתו של חוק מניעת הטרדה מאיימת צריכה להיעשות באופן מושכל, באופן שתכליתו ומטרתו יושגו ומנגד, שלא לפגוע יתר על המידה בחירויות יסוד של בעל הדין אשר כנגדו ניתן הצו, נוכח הוראות חוק יסוד האדם וחירותו (ראה רע"א 2327/11 פלוני נגד פלוני (28.4.2011), בר"ע 179/04, לעיל).

8. מן הכלל אל הפרט. הראיות שהוצגו בפני אינן תומכות בטענתו העיקרית של המבקש, לפיה המשיב כלל לא ננשך על ידי הכלב. להיפך, התמונות שהוצגו בפני והמסמכים הרפואיים מצביעים על כך שהמשיב אכן ננשך על ידי הכלב. הן רופאת המשפחה והן ד"ר עואד אחמד, הרופא במשרד הבריאות, אבחנו סימני נשיכה בשוק רגלו של המשיב. ד"ר עואד תאר פציעה חודרת בשוק שמאל, קטגוריה III והורה על הסגרת הכלב, שאחרת יאלץ המשיב לעבור סדרת חיסונים מפני כלבת (ראה מש/2). בניגוד לטענת המבקש, התמונות שהוצגו בפני מחזקות אף הן את הטענה לפיה המשיב אכן ננשך על ידי הכלב ולא מדובר בפצע ישן שהגליד ונפתח על ידי המשיב בכוונה (מש/1).

אדגיש, כי בעוד שהמבקש טען כי המשיב פצע עצמו למול עיני המבקש וגב' דהן, לא חזרה גב' דהן על טענה זו בעדותה. מדובר בפרט מהותי ומרכזי בגרסתו של המבקש, אשר לא זכה לחיזוק כלשהו מהעדה אשר נכחה במקום ואשר העידה לטובתו. לא הוכח בפני, אפוא, כי המשיב פצע עצמו בכוונה. יתירה מזאת, גב' דהן לא תמכה בעדותה בטענת המבקש, לפיה המשיב דרש מהם כסף.

9. אין חולק, כי המבקש וחברתו סרבו ליתן את פרטיהם למשיב במהלך הארוע. יש, אפוא, טעם בטענתו של המשיב, כי המשיך ללכת אחריהם, אך על מנת לברר את הפרטים, לצורך הסגרת הכלב הנושך. לו לא היה עושה כן, לא יכול היה לאתר את הכלב ולמסור את פרטיו לרשויות המוסמכות. לא מדובר, אפוא, ב"מעקב" לצורך הטרדה של המבקש וחברתו. אני מקבל את הסבריו של המשיב בעניין זה ואני קובע, כי לא מדובר בהטרדה מאיימת, כהגדרת מונח זה בחוק.

10. כפי שעולה מעדויות הצדדים בפני, מאז יום שבת, 3.12.2016, לא יצר המשיב קשר עם המבקש וחברתו, אלא אך פעל למול המוסדות הרלבנטיים - משרד הבריאות ומשטרת ישראל. המשיב גם אישר, כי אין לו אינטרס ליצור איתם קשר בהמשך. נוכח הראיות שהוצגו בפני והתרשמותי מהצדדים, לא מצאתי בסיס סביר לטענותיו של המבקש כאילו עלול המשיב להעלות בעתיד טענות שווא בדבר פגיעות נוספות מהכלבים (ראה ע"א 4666-12-08, לעיל).

11. אבהיר, כי נוכח אופי הליך בירור בקשה לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת, אין בהחלטה זו כדי ליצור השתקי פלוגתא בהליכים משפטיים אחרים בין הצדדים עקב הארוע נשוא הבקשה, ככל שיוגשו הליכים מעין אלה.

12. לאור האמור לעיל, אני דוחה את טענותיו של המבקש כאילו הוטד על ידי המשיב, כהגדרת מונח זה בחוק למניעת הטרדה מאיימת או כי המשיב עלול להטריד אותו בעתיד ולכן, אני דוחה את הבקשה.

המזכירות תמציא העתקים מההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"א כסלו תשע"ז, 11 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.